Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XVIII. Kraków, dnia 20 lipca 1935. Nr. 26.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Jeszcze o ujawnianiu odbiorców.

Dotychczasowe doświadczenienia wykazują, iż ujawnianie odbiorców i dostawców napotyka na cały szereg trudności wskutek tego, że obowiązek prowadzenia ksiąg sankcjonowany w przepisach kodeksu handlowego, jest ograniczony do niewielkiego koła osób, podczas gdy ilość przedsiębiorców, nieobowiązanych w tem, by ich obroty nie były odczytywane z prawidłowych ksiąg, jest bardzo znaczna. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest to, że dostawcy i odbiorcy chwytają się różnych metod, by uniknąć jawności transakcyj, jak naprzykład fikcyjne zgłaszanie nazwisk i adresów, przekręcania nazwisk, wprowadzanie w błąd hurtowników, co w konsekwencji, przy badaniu ksiąg hurtowników, prowadzić będzie do kwestjonowania tychże ksiąg i całego szeregu związanych z tem komplikacyj.

Ponadto w niektórych ośrodkach niechęć do figurowania w księgach jest tak wielka, że doprowadziła do stworzenia fikcyjnych przedsiębiorstw, t. j. przedsiębiorstw powstałych tylko po to, by było na kogo zapisywać dostawę, względnie odbiór towaru.

Wobec powyższego stanu rzeczy § 54 rozporządzenia wykonawczego, postanawiający, że nie uważa się za prawidłowe ksiąg, w których nie są ujanione firmy lub nazwiska odbiorców i dostawców przy hurtowym zakupie i sprzedaży towarów, utrudni raczej sytuację, zamiast ją ułatwić i uprościć, przez wywołanie wysoce niepożądanych skutków, zwłaszcza, że firmom, które korzystają z fikcyj, nie będzie można formalnie nic zarzucić przy badaniu ksiąg, co naturalnie jest objawem ujemnym i szkodliwym.

Ze stanowiska prawnego jeszcze raz trzeba podkreślić, że § 54 rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji Podatkowej w części, dotyczącej obowiązku ujawniania nazwisk dostawców i odbiorców, nie jest zgodny z zasadami, dotyczącemi księgowości handlowej, ustalonemi w nowym kodeksie handlowym.

Wynika to z następujących argumentów: według brzmienia art. 87 § 1 Ordynacji Podatkowej za prawidłowe uważa się księgi, prowadzone w myśl przepisów obowiązującego kodeksu handlowego oraz zasad księgowości i zwyczajów handlowych. Z powyższej stylizacji wynika, że o prawidłowości ksiąg nie może decydować rozporządzenie wykonawcze do Ordynacji Podatkowej — tylko właśnie przepisy obowiązującego kodeksu handlowego, zasady księgowości, względnie zwyczaje handlowe.

Wprawdzie w art. 87 § 2 Ordynacji Podatkowej przewidziane jest uprawnienie ministra skarbu do wydawania zasad, dotyczących uproszczonych ksiąg handlowych i gospodarczych, jednakowoż uprawnienie to wedle wyraźnej myśli ustawodawcy ma na względzie tylko dopuszczalność ewentualnych ulg w stosunku do norm ogólnych przy prowadzeniu ksiąg handlowych, a przeto nie może być interpretowane w tym kierunku, że minister skarbu ma upoważnienie do wprowadzenia nowych przepisów, normujących zasady buchalterji. Ponadto jeszcze postanowienie art. 87 § 2 Ordynacji Podatkowej mają na względzie „uproszczone“ księgi handlowe, nie mogą przeto mieć zastosowania do prawidłowych ksiąg, prowadzonych wedle zasad powszechnego kodeksu handlowego, t. j. w trybie art. 87 § 1 Ordynacji Podatkowej.

Z powyższego stanu rzeczy wynika, że § 54 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji Podatkowej mógłby być w procesie administracyjnym kwestjonowany, co pociągnęłoby za sobą możność uchylania orzeczeń władz skarbowych, wydawanych w oparciu o § 54 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, a w konsekwencji procesy administracyjne, które nie mogłyby wpłynąć korzystnie na sprawę prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

Tu możnaby było powołać się na wyroki N. T. A., w których N. T. A. uznał wprowadzony przez rozporządzenie wykonawcze do ustawy o podatku przemysłowym w 1925 r. warunek prowadzenia ksiąg — celem osiągnięcia zwolnienia od podatku transakcyj eksportowych i uznania komisu — za sprzeczny z ustawą, co wywołało znaczne komplikacje i nierównomierności wymiarowe.

Z powyższych względów i z uwagi na prowadzoną akcję popularyzacji ksiąg, jakoteż w związku z zamierzonem rozszerzeniem koła osób, obowiązanych do prowadzenia ksiąg, co w rezultacie prowadziłoby do ułatwienia kontroli obrotów, t. j. do celu, który stanowi motyw ustawodawczy § 54 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego do Ordynacji Podatkowej, należałoby uchylić § 54 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.

J. K.

POBÓR SCALONEGO PODATKU PRZEMYSŁOWEGO OD OBROTÓW PIWEM, NAPOJAMI WINNEMI, WÓDKAMI GATUNKOWEMI, OCTEM, KWASEM OCTOWYM I DROŻDŻAMI.

W Dz. U. R. P. Nr. 31/1935, poz. 230, zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami.

Dla usunięcia wątpliwości przy stosowaniu powołanego rozporządzenia, Min. Skarbu okólnikiem z dn. 4 czerwca 1935 r. L. D. V 19567/4/35 udzieliło następujących wyjaśnień:

(Ciąg dalszy na str. 11-tej)

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII. | Kraków, dnia 20 lipca 1935 | Nr. 26.

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
" półroczny 8 zł
" roczny 16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 43. Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Byłoby rzeczą nad wyraz godną ubolewania, gdyby projekt wprowadzenia cenzusu naukowego dla handlu został przeprowadzony mimo albo wbrew woli wszystkich zainteresowanych organizacyj kupieckich. A na to zdaje się obecnie zanosić. Jak długo projekt ten warzył się w głowach „uszczęśliwiaczy" kupiectwa, tak długo można było spokojnie przypatrywać się iście syzyfowym pracom autorów nad wynalezieniem argumentów, przemawiających za nim. Ale gdy projekt ten wyszedł poza ramy kawiarnianych plotek czy niedojrzałych dyskusyj na terenie organizacyj kupiectwa nieżydowskiego i sprawą projektu wpro-

wadzenia cenzusu naukowego dla handlu zajęła się półoficjalna agencja prasowa „Iskra“ — sprawa staje się poważną i równocześnie niebezpieczną.

Chodzi o rzecz ważną. Projektodawcy cenzusu kupieckiego wychodzą z założenia, że obecny stan handlu jest skutkiem miernego wykształcenia zawodowego i ogólnego mas kupieckich i że po osiągnięciu przez kupców pewnego należytego poziomu wykształcenia ogólnego i fachowego zniknie największa część anomalij stanu kupieckiego.

Gdyby projekt ten analizowano gdzieś daleko poza krajem i przy zupełnej nieznajomości sytuacji gospodarczej Polski, a w szczególności przy całkowitem zapoznaniu st-ruktury handlu polskiego — możnaby się zasadniczo zgodzić z tym projektem. Któżby bowiem nie chciał, aby nasz przeciętny kupiec posiadał wykształcenie np. średnie, aby doskonale orjentował się w najważniejszych zagadnieniach gospodarczych i finansowych kraju i świata, aby orjentował się w geografji gospodarczej, znał matematykę kupiecką, stenografję, pisanie na maszynie i t. p. Każdemu z nas leży głęboko na sercu sprawa wykształcenia ogólnego i zawodowego kupiectwa polskiego. Właśnie dla tych celów istnieją przy wszystkich bez wyjątku organizacjach kupieckich specjalne komisje, mające na celu podniesienie poziomu umysłowego i kulturalnego członków. Organizacje kupieckie są bodaj najlepiej predystynowane do wykonywania funkcyj oświatowych kupiectwa. Ale w tym celu muszą być te organizacje kupieckie wolne od innych trosk. Organizacje kupieckie są dziś w gruncie rzeczy przeważnie placówkami obrony kupieckich płatników podatkowych. Jest to rzecz bardzo przykra, ale niemniej należy ją podkreślić. Wszystkie władze organizacyj kupieckich są dziś pochłonięte wymiarami podatkowemi, polityką podatkową, stosunkiem władz skarbowych do płatników kupieckich, interewencjami, memorjałami, projektami podatkowemi, słowem — podatkami, podatkami i jeszcze raz podatkami. Organizacja kupiecka nie może urządzać odczytów innych, jak podatkowe, bo inaczej sala będzie świeciła pustkami. Wszelkie kursy zawodowe, jak np. kurs dekorowania wystaw sklepowych, kurs obsługi klienteli, kurs nowoczesnej reklamy, kursy z zakresu wiedzy ogólnej — nie znajdują dziś zainteresowania w szeregach kupieckich. Rzymianin mawiał: „Primum vivere, deinde philosophari“ — naprzód się żyje, a później filozofuje. Gdy kupca przygniata wielki ciężar podatkowy, który pochłania całą jego uwagę, musi kupiec wytężyć wszystkie swe siły dla odegnania trosk podatkowych, dla ratowania swej egzystencji przed licytacją skarbową — a potem dopiero może on znaleźć czas i potrzebne skupienie dla uzupełnienia swego wykształcenia ogólnego i zawodowego.

To wszystko dotyczy kupców już wykonujących swój zawód. Nie wiemy, czy projekt wprowadzenia cenzusu naukowego dla kupców przewiduje zachowania praw nabytych, t. j. wyłącza z pod swego działania tych kupców, którzy do chwili wprowadzenia tego projektu w życie wykonywali swój zawód, czy też zmusza również i tych kupców do zaopatrzenia się w świadectwo zdobytego wykształcenia zawodowego i ogólnego. Bądźmy na chwilę optymistami i przyjmijmy, że projektodawcy zamierzają ograniczyć projekt ten tylko do nowowstępujących w szeregi kupiectwa. Cóż się wtedy stanie? Stuprocentowy „kujon“, który z zajadłością prawdziwego mola książkowego będzie pochłaniał dziesiątki i setki książek, i który odpowie na wszystkie pytania, dotyczące flory na Kilimandżaro lub wyśpiewa na pamięć wszystkie wojny Aleksandra Macedońskiego albo wreszcie „wykuje“ na pamięć z przecinkami, kropkami i liczbami stronnic książkowych wszystkie sposoby dekorowania okien i w konsekwencji tych książkowych umiejętności zdobędzie upragniony cenzus kupiecki — ale który poza tem będzie skończonym matołkiem — zostanie uznany za uzdolnionego do wykonywania zawodu kupieckiego. Natomiast człowiek, który nie będzie nawet wiedział, gdzie jest Kilimandżaro, ale który posiędzie doskonale sztukę sprzedawania i kupowania towarów, który nie będzie znał nawet ze słyszenia nazwiska Aleksandra Macedońskiego, ale który posiędzie konieczny dla kupca spryt, znajomość psychiki klienteli, wybitne wiadomości towaroznawcze, zdolności rozpoznawania sytuacji i przystosowania się do każdoczesnych warunków, słowem — człowiek, który będzie kupcem z Bożej łaski — zostanie ścięty przy egzaminie i niedopuszczony do wykonywania zawodu kupieckiego.

Zawód kupca nie wymaga świadectw, ani cenzusu, ani egzaminów. Jest to zawód, który bardziej, aniżeli jakikolwiek inny, wymaga od kupca pewnych wrodzonych zdolności, pewnego sprytu i talentu, którego nie nabędzie ani z książek, ani z wykładów, ani też z świadomości posiadania świadectwa szkoły średniej. Einstein jest znakomitym matematykiem i filozofem i w naszych warunkach zdobyłby niezawodnie cenzus kupiecki, ale przy warsztacie kupieckim okazałby się całkowicie niezdolnym do zawodu kupieckiego, albo w każdym razie daleko mniej utalentowanym kupcem od małego pomocnika handlowego, który ledwie umie czytać i pisać, ale na handlu zna się lepiej od niejednego ministra przemysłu i handlu.

Najlepiej niewątpliwie zorganizowany stan kupiecki istnieje w krajach anglo-saskich, w Stanach Zjednoczonych i w Anglji. Handel w tych krajach był, jest i zapewne będzie zawsze jednym z fundamentalnych czynników, przysparzających narodowi największe wartości materjalne i kulturalne. A jednak nikomu w tych krajach nie przyjdzie na myśl wprowadzenia cenzusu dla kupców, mimo, że kupcy, szczególnie

amerykańscy, są naogół znacznie mniej wykształceni od kupców w Polsce. Kupiec, nieposiadający potrzebnych wiadomości fachowych i ogólnych zginie sam w walce konkurencyjnej z przeciwnikami lepiej pod tym względem uzbrojonymi. Nie potrzeba tutaj żadnych specjalnych norm, żadnych egzaminów i żadnych cenzusów. Kupiec, który w stosunku do swych klientów będzie na tyle nieinteligentny, niefachowy i niegrzeczny, straci klientelę, zrobi plajtę i będzie musiał ustąpić miejsca innemu kupcowi, pojmującemu lepiej swe obowiązki w stosunku do klienteli.

Są to rzeczy tak proste i jasne, że zasadniczo trudno przyszłoby zrozumieć intencje projektodawców cenzusu kupieckiego bez uchwycenia momentów ukrytych. Według wszelkiego prawdopodobieństwa chodzi autorom tego projektu nie o poprawienie poziomu umysłowego i zawodowego stanu kupieckiego, ale o stworzenie systemu koncesyjnego, w ramach którego pewne, sympatyczne organizacjom kupiectwa chrześcijańskiego jednostki uzyskałyby dostęp do stanu kupieckiego, inne zaś, niesympatyczne, zostałyby wykluczone, choćby najlepiej były do tego stanu przygotowane. Poprostu — nie zdadzą egzaminu i nie uzyskają potrzebnego świadectwa.

W tym wypadku autorzy projektu cenzusu kupieckiego czerpią żywcem wzór z przykładów — już istniejących w Polsce w innych dziedzinach naszego życia zbiorowego.

Jak będzie dokonywany wymiar podatku dochodowego na rok 1935.

W związku z rozpoczynającym się okresem wymiarowym państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1935, Ministerstwo Skarbu wydało specjalny okólnik .(z dnia 18 czerwca br. L. D. V 22098/1/35), w którym jeszcze raz zwraca uwagę izb skarbowych na konieczność dostosowania postępowania wymiarowego już w roku bieżącym do przepisów ordynacji podatkowej a w szczególności do zrealizowania zasadniczego postulatu tejże ordynacji (art. 76 § 2) — oparcia wymiaru na materjale faktycznym.

Urzeczywistnienie tego jest możliwe tylko w razie zgromadzenia w akcie wymiarowym wyczerpujących danych o wszystkich źródłach dochodowych podatnika i o ich wydajności, jak i wogóle o wszystkich stosunkach majątkowych podatnika, mogących mieć wpływ na rozmiar jego obowiązku podatkowego. Należyte założenie i umiejętne wykorzystanie listy domniemanych płatników jest zatem podstawowym warunkiem dobrego przeprowadzenia akcji wymiarowej.

Jak wykazała tegoroczna praktyka w podatku przemysłowym od obrotu, do właściwego uchwycenia podstaw wymiaru przyczynia się w wybitnym stopniu współudział podatnika w postępowaniu wymiarowem. Toteż ten współudział w formie t. zw. postępowania wyjaśniającego powinien być realizowany przy wymiarze podatku dochodowego na rok bieżący w stopniu możliwie najszerszym. Pozwoli to z jednej strony w bardzo wielu wypadkach ujawnić nowe źródła dochodowe podatników, a z drugiej strony zapobiegnie błędnej ocenie wydajności ich źródeł.

Wprawdzie ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów, zobowiązujących władze wymiarowe do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego odnośnie płatników, nieprowadzących ksiąg, z wyjątkiem płatników, którzy w złożonych zeznaniach pominęli pewne źródła dochodowe, to jednak postanowienia art. 76 § 2 ordynacji podatkowej upoważniają władze wymiarowe do wzywania płatników, celem przesłuchania, wykazania przychodów i rozchodów, majątku i dochodu oraz do udzielania wszelkich wyjaśnień i dowodów, to też z tego uprawnienia należy korzystać we wszystkich wypadkach zachodzących wątpliwości odnośnie danych zeznania, lub też zupełności i dokładności zebranego materjału wymiarowego bez względu na to, czy podatnik złożył zeznanie, czy też go (nawet wbrew obowiązkowi) nie złożył.

W tym celu należy, w trybie art. 76 § 2 o. p., w możliwie najszerszych rozmiarach drogą korespondencji, a szczególnie drogą osobistego przesłuchania podatników, ustalać dane, potrzebne do wymiaru podatku, ewentualnie żądać przedkładania dowodów, uzasadniających zeznania lub wyjaśnienia i dopiero po wyjaśnieniu zachodzących wątpliwości ustalać podstawy wymiaru na zasadzie w ten sposób uzyskanego materjału. Wszelka dowolność i pochopność w ustalaniu obowiązku podatkowego i jego rozmiaru w żadnym wypadku nie może mieć miejsca. Pod tym względem przypomnieć należy okólnik z dnia 29. I. b. r.

L. D. V. 3817/1/35 (tyg. „Polska Gospodarcza" zeszyt 5-ty, 1935 r., str. 174).

W ramach postępowania wyjaśniającego należy odpowiednio wykorzystywać dane, posiadane przez władze wymiarowe w postaci informacyj, protokołów lustracyjnych, oględzin objektów majątkowych, dochodzeń urzędowych i t. p., ewent. korygowanych należycie drogą oceny tychże materjałów przez biegłych.

We wszystkich wypadkach, gdy przychody oraz rozchody płatników dadzą się z możliwą ścisłością ustalić drogą wykorzystania materjałów, uzyskanych z zeznań płatników, świadków, biegłych względnie przedłożonych dowodów, podstawy wymiaru muszą być ustalane jedynie na podstawie tych materjałów.

Dopiero — jako środek ostateczny — w wypadkach rzeczywistych trudności w ustalaniu podstaw wymiaru w sposób wyżej wskazany, ustalanie podstaw wymiaru może mieć miejsce przez zastosowanie norm orjentacyjnych.

Normami orjentacyjnemi przy wymiarze podatku dochodowego będą normy średniej dochodowości dla nieruchomości gruntowych, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz zajęć zawodowych. Dochód, ustalony na podstawie norm średniej dochodowości, jest dochodem czystym, uwzględniającym potrącenia z przychodów kosztów uzyskania zachowania i zabezpieczenia przychodów, odpisy na amortyzację oraz odliczenia, przewidziane w p. 5 art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 76, 1934, poz. 715), odnoszące się do opodatkowanych źródeł dochodu, a mające charakter powszechny w danym okręgu.

Nadto z obliczeń, wymienionych w p. 5 art. 10 ustawy, dopuszczalne są potrącenia wydatków o charakterze indywidualnym, a nie powszechnym, jako to: a) wszelkie samoistne podatki gminne, b) składki kościelne, c) specjalne dopłaty drogowe (od adjacentów) na rzecz dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych, d) opłaty na rzecz spółek drogowych, które to wydatki należy odliczyć od dochodu, ustalonego na podstawie norm średniej dochodowości.

Natomiast we wszystkich wypadkach ustalenia dochodu na podstawie norm średniej dochodowości należy od dochodu płatnika potrącić udowodnione odliczenia, wymienione w pp. 1, 2, 3 i 4 art. 10 ustawy.

Aczkolwiek przepisy § 1 art. 32 ordynacji podatkowej przewidują ustalenie norm orjentacyjnych dla podatków przez komisje odwoławcze jednak ze względów na okoliczność, że przewidziane w § 2 tegoż artykułu specjalne postanowienia, określające sposoby ustalania norm orjentacyjnych i szacunkowych nie zostały dotąd ogłoszone. Ministerstwo Skarbu poleciło dla roku podatkowego 1935 ustalić normy orjentacyjne w dotychczasowym trybie.

Normy średniej dochodowości dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych mają ustalić izby skarbowe w sposób dotychczas praktykowany.

Ustalone przez władze wymiarowe dla celów wymiaru podatku przemysłowego od obrotu obroty przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych nie mogą być w żadnym wypadku podwyższane specjalnie dla celów wymiaru podatku dochodowego i normy średniej dochodowości muszą być bezwzględnie stosowane do prawomocnie ustalonych obrotów. Odstępstwo od tej zasady może mieć miejsce jedynie w wyjątkowych wypadkach, przyczem podwyższenie obrotu musi być uzasadnione w aktach wymiarowych konkretnemi okolicznościami. Z reguły będzie to miało miejsce w wypadkach wyjścia na jaw nowych okoliczności, uzasadniających podwyższenie już ustalonych obrotów, przyczem jednocześnie winien być uskuteczniony dodatkowy wymiar podatku przemysłowego od obrotu.

W stosunku do płatników, którzy za rok 1934 opłacali zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu, przeciętna suma obrotu z lat poprzednich, stanowiąca podstawę obliczenia wysokości ryczałtu, nie może być przyjęta za podstawę do wymiaru podatku dochodowego na rok 1935. W tych wypadkach podstawą wymiaru powinien być obrót, faktycznie osiągnięty w 1934 roku, który należy ustalić indywidualnie dla każdego płatnika w sposób, wskazany w § 248 i następnych instrukcji podatkowej.

Okólnik Min. Skarbu specjalnie zaznacza, że normy średniej dochodowości można stosować jedynie w wypadkach, gdy płatnik na poparcie zeznanego dochodu nie przedstawił ksiąg handlowych i gospodarczych wzgl. innych dowodów, lub gdy przesłuchanie podatnika nie dało wystarczającego materjału do obliczenia jego dochodu podatkowego, przyczem ze względu na okoliczność, że istota podatku dochodowego nie dopuszcza szablonowego ustalenia podstawy wymiarowej, a wymaga indywidualnego zastosowania do chodu poszczególnych płatników, przeto i przy stosowaniu norm przeciętnej dochodowości należy, o ile możności, indywidualizować wymiary dla poszczególnych płatników.

Wysokość dochodu, wynikająca z zastosowania norm przeciętnej dochodowości, winna być w każdym wypadku porównana z posiadanemi przez rząd da-

nemi o ogólnym stanie ekonomicznym płatnika, jego sile płatniczej, warunkach, w jakich znajdują się jego źródła dochodowe itp., aby w konsekwencji uniknąć szablonowego stosowania norm przeciętnej dochodowości w stsunku do warsztatów gospodarczych o obniżonej dochodowości wzgl. wręcz deficytowych i wskutek tego dokonywania nierealnych wymiarów

W odniesieniu do nieruchomości budynkowych norm średniej dochodowości stosować nie należy, natomiast powinno się w każdym wypadku, wzywając płatników do udzielenia wyjaśnień i przedłożenia dowodów, usprawiedliwiających przychody i rozchody nieruchomości, ustalać podstawy wymiaru drogą liczbowego zestawienia przedkładanych dowodów, przyczem jeżeli chodzi o drobne wydatki, związane z użytkowaniem nieruchomości, których podniesienie nie nasuwa wątpliwości, to takie wydatki należy potrącić nawet w razie nieprzedłożenia na nie dowodów.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu w okólniku zaznaczyło, że wymiar podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy winien być przez wszystkie urzędy skarbowe uskuteczniony w terminach, przewidzianych w § 80 p. 6 lit. a i b rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19. IX. 1934 r. w sprawie wykonania ordynacji podatkowej (Dz. Ust. R. P. Nr 91, poz. 821) i w tym celu polecił ściśle zastosowanie się do przepisów § 255 instrukcji podatkowej odnośnie przesłania kart źródeł dochodu, kart lustracyjnych i materjałów informacyjnych, dotyczących płatników, podlegających opodatkowaniu w innych okręgach wymiarowych, do dnia 1. VII br.

Również badanie ksiąg handlowych i gospodarczych winno w pierwszym rzędzie nastąpić dla przedsiębiorstw wzgl. gospodarstw rolnych, których właściciele zamieszkują w innych okręgach wymiarowych, a odpis sporządzonych protokołów należy natychmiast przesłać właściwym urzędom skarbowym, celem nieopóźnienia akcji wymiarowej.

Kryzysowy dodatek do podatku dochodowego.

W Dzienniku Ustaw nr. 45 z dn. 28 czerwca b. r. pod poz. 311, ukazało się obwieszczenie Ministra Skarbu w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego.

W myśl tej ustawy nadzwyczajny dodatek do państwowego podatku dochodowego wynosi od dochodów:

1) ustalonych dla wymiaru podatku dochodowego według działu I ustawy przy dochodzie rocznym:

ponad	1.500 —	3.600	zł.	—	0,5%
„	3.600 —	10.000	„	—	1 %
„	10.000 —	36.000	„	—	2 %
„	36.000 —	60.000	„	—	2,5%
„	60.000 —	160.000	„	—	3 %
„	160.000			—	4 % dochodu

2) opodatkowanych według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym przy wynagrodzeniu rocznym:

ponad	2.500 —	3.600	zł.	—	0,5%
„	3.600 —	6.400	„	—	1 %
„	6.400 —	10.400	„	—	2 %
„	10.000 —	24.000	„	—	3 %
„	24.000 —	36.000	„	—	4 %
„	36.000 —	60.000	„	—	5 %
„	60.000 —	80.000	„	—	6 %
„	80.000 —	104.000	„	—	7 %
„	104.000 —	144.000	„	—	8 %
„	144.000 —	184.000	„	—	9 %
„	184.000 —	200.000	„	—	10 %
„	200.000 —	220.000	„	—	11 %
„	220.000 —	250.000	„	—	12 %
„	250.000			—	13 %

wypłaconego wynagrodzenia.

Obliczenia i pobór nadzwyczajnego dodatku uskuteczniа się jednocześnie z obliczeniem i poborem właściwego podatku dochodowego.

Od dochodów, od których pobiera się nadzwyczajny dodatek nie pobiera się 15% dodatku, opłaconego w myśl ustawy o poborze 10% podatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowych i od darowizn.

Ustanowiony dla związków samorządowych udział w wpływach z państwowego podatku dochodowego nie służy tym związkom, o ile chodzi o wpływy z nadzwyczajnego dodatku.

Ustawa niniejsza weszła w życie z dniem 1 lipca.

Pożyczki dolarowe pod zastaw polis.

W niektórych dziennikach pojawiła się ostatnio następująca notatka:

„W ostatnich dniach ukazało się zasadnicze wyjaśnienie ministerstwa sprawiedliwości w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 12-go czerwca ub. roku o wierzytelnościach w walutach zagranicznych. Wyjaśnienie to ma duże znaczenie dla licznych rzesz dłużników. Mianowicie minister sprawiedliwości wystąpił do Sądu Najw. o ustalenie, w jakim zakresie rozporządzenie to ma zastosowanie w stosunku do zobowiązań wynikłych na podstawie umów ubezpieczeniowych.

Izba Cyw. Sądu Najw. w pełnym składzie na posiedzeniu niejawnem z dn. 30 marca 1935 na wniosek Ministra Sprawiedliwości z dn. 8. XI. 1934. orzekła, że rozporządzenie o wierzytelnościach w walutach zagranicznych obejmuje również zobowiązania ubezpieczeniowe, wynikające z pobrania zaliczek i pożyczek, udzielonych pod zastaw polis. Jak wiadomo, jest to jedna z najbardziej rozpowszechnionych form kredytu w stosunkach ubezpieczeniowych". (Nr. C. Prez. 61/34).

W związku z tem, wysnuły owe pisma następujący wniosek z zacytowanego orzeczenia Sądu Najw.:

„Wobec wydania przez Sąd Najw. tego orzeczenia, pożyczki dolarowe, zaciągnięte pod zastaw polis ulegają przerachowaniu według kursu 5.40 zł. za dolara, zaś w innych walutach według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej za miesiąc kwiecień i maj 1934 r.".

Otóż należy stwierdzić, że komentarz ten nie jest ścisły i mógłby wprowadzić w błąd zainteresowanych. Jedno nie ulega wątpliwości, że mianowicie Sąd Najw. stwierdził zupełną łączność zaliczek i pożyczek udzielonych pod zastaw polis — z samą umową ubezpieczeniową. Stwierdzają to słowa orzeczenia: „...Zarówno zaliczki jak i pożyczki pod zastaw polis w dziale ubezpieczenia na życie, należy uznać za zobowiązania z umów ubezpieczeń, gdyż wynikając z prawa ubezpieczonego do wykupu i będąc z istoty swej związanemi jaknajściślej z umową ubezpieczenia, opierają się na przewidzianych w ogólnych warunkach ubezpieczenia koniecznych postanowieniach, dotyczących istotnych warunków umowy ubezpieczenia, do których ustawa zalicza również postanowienia co do możności i warunków udzielania zaliczek i pożyczek pod zastaw polis".

Z orzeczenia tego wynika, iż zaliczki i pożyczki objęte są dekretem Prezydenta Rzplitej o wierzytelnościach w walutach zagranicznych, w szczególności jego artykułami 33 i 34-ym. Trzeba jednak uwzględnić, że w dekrecie tym inaczej potraktowane są zobowiązania na obcą walutę bez zastrzeżeń, a inaczej te które opiewają na walutę zagraniczną jednak z zastrzeżeniami co do sposobu wypłaty. Otóż w pierwszym wypadku ma zastosowanie art. 33-ci dekretu, który brzmi: „Wszelkie zobowiązania z umów ubezpieczeń, wyrażonych w walutach zagranicznych bez zastrzeżeń, wymienionych w art. 5, podlegają przerachowaniu na walutę polską według przeciętnego kursu wypłat w miesiącach kwietniu i maju 1934 r., notowanych na giełdzie pieniężnej w Warszawie. Dla podlegających przerachowaniu zobowiązań, wyrażonych w dolarach Stanów Zjednoczonych A. P., kurs ten ustala się na zł. 5.40 za jednego dolara".

W odniesieniu jednak do umów zawartych z zastrzeżeniem, obowiązują przepisy następujące:

„Wszelkie zobowiązania z umów ubezpieczeń, opiewające na waluty zagraniczne z zastrzeżeniami, wymienionemi w art. 5, — bez względu na to, czy zastrzeżenia te są ważne w myśl art. 4, — podlegają przerachowaniu na złote w złocie według stosunku zawartości czystego złota w jednostce pieniężnej danej waluty zagranicznej oraz waluty polskiej w dniu 1 lipca 1931 r.".

W odniesieniu zatem do tych zobowiązań będzie miał zastosowanie kurs przeliczeniowy dolara nie 5.40 zł., ale 8.90 zł.

Kronika.

MIĘDZYNARODOWA KOMUNIKACJA TOWAROWA MIĘDZY POLSKĄ A PORTAMI NA DUNAJU.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie przypomina zainteresowanym, że opłaty taryfy towarowej polsko-czechosłowacko-dunajowej uległy z dniem 1. kwietnia 1935 r. dalszym zniżkom.

Dzięki niskim opłatom oraz możności bezpośredniego nadawania towarów do portów na Dunaju taryfa polsko-czechosłowacko-dunajowa może stanowić poważny czynnik dla forsowania polskiego eksportu i ułatwia zdobywanie nowych rynków zbytu.

MOŻLIWOŚCI WYWOZU DO MEKSYKU.

Poselstwo R. P. w Meksyku donosząc o działalności w Meksyku spółki p. f. „Campania Mercantil Transmartima“, utworzonej wyłącznie dla handlu z Polską, zwraca uwagę na możliwość wywozu na ten rynek, między innemi następujących niedostarczanych dotąd przez Polskę artykułów: chmielu, słodu, żyta, kasz; konserw rybnych, szynek, serów, popelin; różnych chemikaljów, wyrobów hutniczych.

POŁĄCZENIA OKRĘTOWE MIĘDZY GDYNIĄ I GDAŃSKIEM ORAZ PORTAMI MALTY.

Na skutek zawiadomienia Państwowego Instytutu Eksportowego, Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie komunikuje, że między Gdynią i Gdańskiem oraz portami Malty uruchomiło Towarzystwo Okrętowe Svenska Orient-Line regularne miesięczne połączenie okrętowe. Maklerem tego Towarzystwaw Valletta jest p. H. Parnis England, Konsul Honorowy R. P. w Valletta. — Jednocześnie Instytut zwraca uwagę na możliwości, stwierdzone przez Pana Konsula, zbytu towarów polskich na Malcie, o których Instytut zamieści w jednym z najbliższych numerów swego wydawnictwa p. t. „Informator Eksportowy“ szczegółowe sprawozdanie.

ROZSZERZENIE GODZIN SŁUŻBOWYCH W DZIALE NADAWCZYM, PRZEKAZOWYM I PACZKOWYM.

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegr. w Krakowie zawiadamia, że Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 4 czerwca b. r. Nr. GMOrg 1183 upoważniło Dyrekcję Okręgu do przedłużenia godzin służbowych w działach nadawczych: przekazowym i paczkowych wyłącznie w urzędzie pocztowym Kraków 1 a w dziale nadawczym przekazowym w urzędzie pocztowym Tarnów 1, w obu tych urzędach do godziny 20-tej.

Stosownie do tej decyzji Ministerstwa P. i T. Dyrekcja Okręgu zarządza z dniem 1 lipca b. r. rozszerzenie godzin służbowych w dziale nadawczym przekazowym w urzędach pocztowych Kraków 1 i Tarnów 1 oraz w dziale nadawczym paczkowym w urzędzie pocztowym Kraków 1.

ULGI W PODATKU PRZEMYSŁOWYM PRZY TRANSAKCJACH GIEŁDOWYCH. Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 31. 5. 1935 r. L. D. V. 51114/35 wyjaśniło, że z ulg przewidzianych dla transakcyj giełdowych w art. 3 p. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym mogą korzystać tylko te transakcje giełdowe, których wynikiem jest dostawa na obszar obowiązywania ustawy o państwowym podatku przemysłowym oraz na obszar w. m. Gdańska. Z ulg natomiast nie mogą korzystać transakcje, których wynikiem jest dostawa poza granice celne Rzeczypospolitej, t. j. eksport.

ULGI W SPŁACIE ZALEGŁOŚCI PODATKOWYCH. Jak wiadomo, z ulg w spłacie zaległości podatkowych wprowadzonych Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 15 kwietnia 1933 r. nie mogą w zasadzie korzystać spółki z ogr. odp., spółki akcyjne, spółdzielnie i t. p. Jednakże wspomniane Rozporządzenie zastrzega Ministrowi Skarbu prawo stosowania tych ulg

na podania indywidualne, „w przypadkach gospodarczo uzasadnionych“ (ust. 2 par. 2).

W ostatnim Dzienniku Ustaw (Nr. 45 z 28 czerwca 1935 r.) zostało ogłoszone Rozporządzenie Ministra Skarbu wprowadzające termin, do którego mają być wnoszone podobne podania. Termin ten — 1 sierpień 1935 roku.

Ulgi w spłacie zaległości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych

Warszawa, 17. 7. (Sin). W tych dniach ma się ukazać w Dzienniku Ustaw rozporządzenie ministra opieki społecznej o ulgach w spłacie zaległości z tytułu ubezpieczeń społecznych. Rozporządzenie dotyczy zaległych należności wobec b. Kas Chorych, dawnych zakładów ubezpieczeniowych, oraz ubezpieczalni krajowej w Poznaniu za czas od 31 grudnia 1933 do dnia wejścia w życie ustawy o ubezpieczeniu społecznem, figurującej jako zadłużenie w dniu 1 lipca 1935. Przez zaległości należy rozumieć zadłużenia z tytułu wkładek i opłat ubezpieczeniowych, odsetki zwłoki, kary i grzywny. Rozporządzenie przewiduje umorzenie wszystkim dłużnikom 30 proc. zaległych należności wobec b. Kas Chorych, niezapłaconych do dnia 1 lipca 1935. Po dokonaniu tego umorzenia w pozostałej części zaległości ustala się nowe saldo zadłużenia poszczególnych pracodawców na dzień 1 lipca 1935.

Nadzwyczajna danina majątkowa od nieruchomości

Nadzwyczajna danina majątkowa od nieruchomości miejskich na rok 1935 płatna jest w całości do dnia 31 sierpnia br. włącznie Ministerstwo Skarbu poleciło Izbom skarbowym przystąpienie natychmiast do obliczenia kwot daniny. Przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej od 1 do 2 tys. zł. stawka daniny wynosi 0.4 proc., przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej ponad 2 tys. zł. — 0.6 proc. Nakazy zapłaty mają być rozesłane płatnikom w takim terminie, aby bezwzględnie do dnia 16. lipca zostały doręczone.

Projekt okresów miesięcznych w ubezpieczalniach

Izby Przemysłowo-Handlowe rozważają projekty zmian w ubezpieczeniach społecznych robotników i pracowników umysłowych. Wysuwany jest projekt ujednostajnienia zasad ubezpieczenia emerytalnego robotników i pracowników umysłowych oraz wprowadzenia okresów miesięcznych jako podstawy obliczenia składek i świadczeń ubezpieczonych w miejsce dotychczasowych okresów tygodniowych.

DALSZA ZWYŻKA CEN WEŁNY.

Na 4 serji londyńskich aukcyj wełnianych nastąpiła dalsza zwyżka cen wełny. Przyczyną ponownej zwyżki na obecnych aukcjach — według depesz, jakie nadeszły z Londynu dzisiaj do Łodzi — jest pojawienie się na obecnych przetargach nowego, nieprzewidzianego odbiorcy, a mianowicie ZSRR. Sowiety zgłosiły w tych dniach znaczne zapotrzebowanie i zamówienie wełny. Do przyczyn, powodujących zwyżkę przy obecnej mocnej tendencji na odbywających się aukcjach londyńskich, przybyła zatem jeszcze jedna, niespodziewana i wyjątkowo poważna.

Onegdaj nastąpiła zwyżka cen o nowe 5 proc., co w zestawieniu ze zwyżką przy otwarciu, dochodzącą do 15 proc., ceny wełny na aukcjach londyńskich podskoczyły o około 20 procent, w porównaniu z cenami poprzednich przetargów.

Do § 1. — Porter traktuje się jako piwo mocne, podlegające poborowi scalonego podatku przemysłowego od obrotu według stawek, wymienionych w przedziałce „numer porządowy“ III tabeli, załączonej do rozporządzenia.

Do § 3 p. 2 i § 4 p. 2. — Celem właściwego obliczenia podatku przy sprzedaży spirytusu wytwórniom do wyrobu octu spirytusowego — urzędy skarbowe obowiązane były przesłać jednorazowo w terminie do dnia 15 czerwca 193 5r. Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego wykaz wytwórni octu spirytusowego, nabywających na 1935 r. w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76/1934, poz. 716), świadectwa przemysłowe kat. I, II, III, IV i V przedsiębiorstw przemysłowych. O wszelkich zmianach, zachodzących w wykazie (likwidacji wytwórni, dopłacie do ceny świadectwa wyższej kategorji, powstaniu nowej wytwórni i t. p.), winny urzędy skarbowe niezwłocznie powiadamiać Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Do § 9 p. 3 i 6. — Za wartość sprzedażną artykułów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu, należy uważać przeciętną wartość sprzedażną poszczególnego artykułu w danem przedsiębiorstwie sprzedaży na dzień 1 maja 1935 r. Przy ustalaniu przeciętnej wartości sprzedażnej poszczególnego artykułu należy wartość tę wypośrodkować przedewszystkiem na podstawie prawidłowych ksiąg handlowych, a dopiero w braku prawidłowych ksiąg handlowych lub też niemożności wypośrodkowania przeciętnej ceny na ich podstawie — na podstawie oceny biegłych, powołanych z list, przedstawionych przez instytucję samorządu gospodarczego.

Do § 9 p. 7. — Na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76/1934, poz. 716) zwalnia się z urzędu przedsiębiorstwa, w których wartość sprzedażna artykułów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu, a posiadanych na składzie w dn. 1 maja 1935 r., nie przekracza kwoty zł. 100 — od obowiązku opłacania scalonego podatku w trybie, przewidzianym w § 9 rozporządzenia. W związku z tem dla tego rodzaju przedsiębiorstw nie należy dokonywać obliczenia podatku, ani też wysyłać im nakazów płatniczych na podatek.

Do § 9 p. 8. — Ewentualne ulgi w spłacie należności podatku, wymierzonego w trybie § 9 rozporządzenia, mogą być udzielane przez władze skarbowe w granicach przyznanych im uprawnień — na indywidualne podania płatników w trybie art. 129 i 130 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3919/34, poz. 346) oraz § 98 i 100 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

Do § 10. — W związku z wprowadzeniem poboru

scalonego podatku przemysłowego od obrotów artykułami, wymienionemi w omawianem rozporządzeniu należy przedsiębiorstwa, pociągnięte do opłacania zryczałtowanego podatku przemysłowego w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 89), których przeciętny obrót towarami, podlegającemi scalonemu podatkowi (łącznie z towarami, podlegającemi scalonemu podatkowi w myśl rozporządzenia z dnia 13 kwietnia 1935) przekracza w stosunku rocznym za lata, przyjęte za podstawę do wymiaru ryczałtu na 1935 r., 50% ogólnego obrotu tych przedsiębiorstw — z urzędu wykreślić spośród przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek i to od dnia 1 maja 1935 r. O wykreśleniu spośród przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek, należy niezwłocznie zawiadomić płatnika, odpisać raty zryczałtowanego podatku, poczynając od dnia 1 maja 1935 r., tudzież wezwać płatników do opłacania od dnia 1 maja 1935 r. zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu w trybie art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Zryczałtowany podatek przemysłowy dla przedsiębiorstw, których przeciętny obrót towarami, podlegającemi scalonemu podatkowi (łącznie z towarami, podlegającemi scalonemu podatkowi w myśl rozporządzenia z dnia 13 kwietnia 1935 r.) nie przekracza w stosunku rocznym za lata, przyjęte za podstawę do wymiaru ryczałtu na 1935 r., 50% ogólnego obrotu

tych przedsiębiorstw — należy obniżyć z urzędu o 20% od dnia 1 maja 1935 r., o ile wymieniona 20-procentowa obniżka nie została już dokonana przy obliczaniu ryczałtu na 1935 r.

Przy obliczaniu kwartalnych zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu na II, III i IV kwartały 1935 dla przedsiębiorstw sprzedaży artykułów, podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu — w myśl rozporządzenia z dnia 13 kwietnia 1935 r., należy z podstaw obliczenia zaliczek wyłączyć z urzędu obroty artykułami, podlegającemi scalonemu podatkowi. Przy obliczaniu zaliczek za II, III i IV kwartały 1935, dla przedsiębiorstw, wymienionych w § 2 ustęp 1 tego rozporządzenia (browary, wytwórnie wódek gatunkowych i t. p.) za podstawę obliczenia zaliczek od obrotów artykułami, podlegającemi scalonemu podatkowi, należy przyjąć od dnia 1 maja 1935 r. stawki podatkowe, przewidziane dla tych artykułów w rozporządzeniu z dnia 13 kwietnia 1935 r.

W wypadku odmiennego obliczenia zaliczek w doręczonych nakazach płatniczych na podatek przemysłowy od obrotu za 1934 r. należy obliczenie zaliczek na II, III i IV kwartały 1935 r. odpowiednio sprostować, zawiadamiając o tem płatnika z powołaniem podstawy prawnej, powodującej zmianę obliczenia zaliczek.

Orzecznictwo sądowe.

WYDATKI NA REMONT NABYTEGO DOMU celem doprowadzenia go do odpowiadającego przeznaczeniu stanu używalności podpadają pod przepis art. 8 ustawy o podatku dochodowym jako wydatki na ulepszenie źródła dochodu. (Wyrok N. T. A. z 1 maja 1935 l. rej. 4311/33).

SAM FAKT WYPŁATY UPOSAŻENIA ZA DŁUŻSZY OKRES CZASU odrazu w jednej sumie naskutek przedwczesnego rozwiązania stosunku służbowego z funkcjonarjuszem tak samo nie zmienia tytułu wypłaty wynagrodzenia jak powód, dla którego to rozwiązanie stosunku nastąpiło, wobec czego uposażenie to podlega opodatkowaniu podług działu drugiego ustawy o podatku dochodowym. (Wyrok N. T. A. z 3 marca 1933 l. rej. 696/31).

Fakt wypłaty uposażenia służbowego za dłuższy okres czasu w jednej sumie naskutek przedwczesnego rozwiązania umowy o pracę, nie daje wypłacie charakteru jednorazowego wynagrodzenia w rozumieniu art. 111 ustawy o podatku dochodowym. (Wyrok N. T. A. z 1 kwietnia 1935 l. rej. 6267/31).

NAŁOŻENIE GRZYWNY z art. 116 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym może mieć miejsce tylko wówczas, gdy służbodawca nie wypełnił swego ustawowego obowiązku obliczenia i wpłacenia podatku dochodowego od uposażeń, nie zaś wtedy, gdy obliczenie to i wpłata nastąpi w wysokości zdaniem władzy niezgodnej z ustawą. (Wyrok N. T. A. z 28 stycznia 1935 l. rej. 6927/32).

PRZECHOWYWANIE TOWARÓW U EKSPEDYTORA i dysponowanie nim w drodze korespondencji nie wypełnia pojęcia zakładu handlowego. (Wyrok N. T. A. l. rej. 5785).

OPŁATA OD REKLAM. Zwolnienie od opłaty na zasadzie ustawy o państwowym funduszu drogowym reklam umieszczonych na budynkach, w których prowadzi się sprzedaż dotyczących fabrykatów nie jest zależną od tego, czy przedsiębiorstwo handlowe prowadzi osoba produkująca te fabrykaty, czy też inna. (Wyrok N. T. A. z 8 maja 1935 l. rej. 2067/32).

ZAŚWIADCZENIE O UISZCZENIU DŁUGU PIENIĘŻNEGO. Jeżeli dług pieniężny uiszczono całkowicie ratami i następnie wierzyciel wydaje dłużnikowi pokwitowanie, stwierdzające uiszczenie całego długu, to wystawca jeżeli na podstawie ustawy o opłatach stemplowych żąda zwolnienia pokwitowania od opłaty stemplowej — gdyż uiszczenie poszczególnych rat zostało stwierdzone pokwitowaniami — od których uiszczono przypadające opłaty stemplowe, powinien swoje twierdzenie udowodnić. Obowiązkowi udowodnienia nie czyni zadość odesłanie przez niego władzy dla uzyskania dowodu od dłużnika. (Wyrok N. T. A. z 24 września 1934 l. rej. 10104/31).

OPŁATY STEMPLOWE PRZY UMOWIE NAJMU LOKALU. Okoliczność, że w umowie najmu lokalu podlegającego ustawie o ochronie lokatorów oznaczono wysokość czynszu najmu tylko na pewien okres czasu nie wyłącza zastosowania art. 10 lit. e) ustawy o opłatach stemplowych, jeżeli sama umowa zawartą została na czas nieoznaczony. (Wyrok N. T. A. z 10 kwietnia 1935 l. rej. 6618/32).

ZAŻALENIE PRZECIW POSTĘPOWANIU PRZY ODPRAWIE CELNEJ. Za równoznaczną z ocleniem w rozumieniu rozporządzenia o taryfie celnej z 11 czerwca 1920 musi być uważana odmowa przez władze celne prowadzenia czynności związanych z ocleniem wówczas, gdy taka odmowa decyduje zarazem ostatecznie o prawach strony. (Wyrok N. T. A. z 28 lutego 1934 l. rej. 11172/31).

Wydawca Zw. Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzman
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12.